

Yngling! du som dansar mig förbi
 Hand i hand med Nöjet och Behagen,
 Skynda långsamt — kanske träffas vi,
 Ner i Gräsvan innan Morgondagen.

2.

Glöcka! du som i din sköna gaze
 Har så brottom fram till granna Balen;
 Skynda långsamt — Döden i en glase
 Lurar kanske på Dig, der i Salen.

3.

Wänta lite Ers Högtvördighet!
 Pligten utaf edra hvita Fragar
 Är, mot Nödens barn, Barmhertighet,
 Och misförfärdighet mot toma magar.

4.

Nådig Herre! med frackanen där
 Bed Er lust, för Guds skull, litet hålla:
 Jag ju inte mer af Er begär,
 Än att få mitt enda ben behålla.

5.

Unga granna Hjelte! — äfwen jag
 Spillt mitt blod för Kung och Fosterlandet;
 Jag fick sär som svilda än i dag,
 Er gaf lyckan Graderna och Bandet.

6.

O jag fröser! o, jag hungrar så!
Finns då ej ett enda menskligt hjerta?
Skall jag tröstlös hela dagen gå?
Gråta natten bort i ofedd smärta?

7.

O! hur länge skall jag släpa mig
Genom Werlden, stödd på Tiggarskafwen?
Uppå denna törnbewärta stig
Äck, hwad wägen är mig lång till grafwen.

Den stackars Nelli satt och gret
På modrens mull i grafwen;
Tung war dess suck, och tåren het
Som wätte tiggarskafwen.

2.

Hwar en som henne gick förbi
Dess flagan kunde höra:
"Hwad skall det af mig arma bli?
"Gud! hwad skall Nelli göra.

3.

"Jag liten är och moderlös,
"Stor är min nöd och smärta;
"Om jag till döds i kolden frös
"Rör det ej någons hjerta.

4.

"Min mor! min mor!" — hon swyste,
Och tårar rösten dränkte —
"Min mor! min mor!" — hon suckade,
Och ned sitt hufwud sänkte.

5.

Gick så förbi en Andlig Man,
Såg hennes tårar trilla,
Såg af sitt kall besogad sann,
Att hennes oro stilla.

6.

"Din moder kommer ej igen,
"Han sade, fast du gråter;
"Men du förtörnar Himmelen,
"Om du så illa låter.

7.

"Läs flitigt din Catches, mitt barn,
"Och dina astonböner;
"Så undflyr du wifst Satans garn
"Och Himlens bistånd rörer."

8.

Han gick, och handen höjande
Andåktigt öfwer fickan,
Meddelte rik wälsignelse,
Men ingen ting ur fickan.

9.

Och, stöjande uti hans spår,
Köm nu en werdslig sälle;
Som gaf sin slant och gret sin tår
På detta sorgsna ställe.

10.

(En slant, o Christen! måttar mer
En lärar ur Catchesen:
Märk det, I Andans Män, för Er
Ur denna parenthesen.)

11.
"Stor tack min goda Herre, tack!"
Främsuckade den lilla;
Och slanten i sin kjolsäck stack,
Och kalf af köld så illa.

12.
Med utsträckt hand och sorgfullt bröst
Satt den förlätta arma,
Och bad om nödens qwälda röst
Hwar Christmild sig förbarma!

13.
Och der en mängd med menniskor
Sågs fram och åter wandra;
Hos en war rösten kall och torr
Och snålsande hos andra.

14.
Uti den rikes hårda blick
Hans hjerta war att skåda;
Den Givige så brottom fick,
Och såg sin slant i wåda.

15.
En Man med skterna på sin frack
Drog upp Havana-prisen;
Swor några ord om Tiggars-pack,
Om Lättjan och Polisen.

16.
Nå hwar man kommer, skrek en Dame,
Så hör man ungar tjuta; —
Och gick, wid Scenen af en Drame,
Allt sina tårar gjuta.

17.
En Dame wist icke gjord af stål
För denna menskligheten;
Men som ej Tiggars-ungar tål,
Blott för malpropreteten.

18.
Som, i sin wållust dagligt wan
Allt nödens offer snåsa,
En aldrig nånsin en Roman
Har torrögd kunnat läsa.

19.
Det mörknade och dagen skred;
Men brann en dunkel lyckta,
Och mer och mer af ångest led
Den lilla djupt betruckta.

20.
"Hwem skall bestödda mig, o hwem!
"Jag så för mörkret ryser;
"Och ingen mamma, intet hem!
"Jag hungrar och jag fryser."

21.
Hon hemskt och rådvill såg sig om,
Allt fluggan sig försträckt,
Då dit en Christmild qwinna kom,
Som henne handen räckte.

22.
Kom, sade hon, och med mig gå
Der du ser lampan lysa;
Jag fattig är, har många små,
Men skall dig gerna bysa.

23.

Hon med den spåda uslingen
I warma kosan trädde,
Och åt den goda gerningen
Så innerligt sig glädde.

24.

Och moderligen lofwade
Den moderlösa skydda;
Och såg Guds änglar leende
Sig lågra kring des hydda.

25.

Och gjorde se'n sin astorbön
Till Skyddaren för alla;
Förvisad att sin gernings lön
På sina barn se falla.

26.

Och somnade så ljust och godt;
Frid i des hjerta rådde:
En sällhet som i gyllne Clott
Än ingen Måktig nådde.

27.

Du rike utan mensklighet!
Det borde dig bedröfwa:
Du lycka har — lycksalighet
Blott de som godhet öfwa.

Stockholm,
Tryckte hos J. Hörberg, 1825.